

IVO MAJDIČ:

»Več resnične zavzetosti«

Pogovor s predsednikom krajevne konference SZDL Savsko naselje I

Tako kot ne leži na vseh cestiščih asfalt, tudi nobena potka ni postлана z rožicami; tista namreč, katere smer pelje navkreber. Tako bi lahko dejali, v prisposodbi, za novo nastale krajevne skupnosti, za katere smo se odločili z referendumom (v Savskem naselju je bilo »za« 87% volivcev). Iz ene so nastale tri krajevne skupnosti.

- So nove krajevne skupnosti že zaživele? smo povprašali Iva Majdiča, enega izmed predsednikov SZDL (Savsko naselje I). »Deloma so zaživele,« je pripomnil. »Vrsta krajanov, kljub tu in tam nekaterim pomislekom, se strinja in je tudi pripravljena sodelovati. Tako so sprva trdili. Zdaj pa so, ko je pomoč potrebna, so nekako ostali ob strani.
- Sicer pa smo že (organizacijsko) uskladili nov mehanizem, usklajevanje pa poteka z določili občinskega statuta. Tudi kadrovsko nekako gre, pripravljamo pa se tudi že na novo evidenciranje.
- Dela posameznih komisij še ni v celoti čutili? »Vse komisije resda še niso delovale, vendarle upamo, da jih bomo zdržali; tedaj ko bodo najpomembnejša vprašanja rešena.«
- Družbenopolitične organizacije? »Zlasti velja omeniti Zvezo komunistov, kateri je uspelo pritegniti k sodelovanju tudi druge organizacije.«

● Mladina? »Prijetno presenečenje! Mladi so vključeni v vseh krajevnih skupnostih in imajo tudi svoje zastopnike v konferenci SZDL.«

● In usklajevanje dejavnosti? »Izogibamo se in se bomo kolikor bo to mogoče izogibali forumskega dela! Jasno pa je, da bo treba delo čimbolj koordinirati, da ne bi prihajalo do podvajanj. V okviru Socialistične zveze bomo tako večkrat sklicevali predsednike vseh svetov, najti pa bo treba, kar bo vsakdanje življenje tudi pokazalo, še nove in čimbolj učinkovite oblike dela. Smo pač šele na začetku.«

● Tri skupnosti in delegacije? »Za sedaj imajo delegati – to pa se žal tudi drugje dogaja – v neki meri zelo nevhvalno vlogo in delo. Gradiva so preobsežna in pogosto tudi nerazumljiva. Vse to bi se dalo poenostaviti in tudi racionalizirati, saj bi največkrat lahko vse te reči povedali preprosteje in v krajši obliki. Se pa delegati po svojih močeh trudijo in škoda bi bilo, če bi jim vnelo kakorkoli skušali (brez potrebe!) zavirati!

● Torej od besed bolj k dejanjem? »Vsekakor! Čimmanj sestankovanja, zlasti brez potrebe, in več neposrednega dela! To pa je tudi namen. Približati torej »oblasti« kar najširšemu številu krajanov. S pogojem, seveda, da bodo od take organizacije videli tudi učinek!«

Dopust, ti čas presneti

Morje bo le za tiste, ki bodo lahko globoko segli v žep

Turistični kolesej se tudi letos na vso moč ogreva, kot dobro namazana lokomotiva. Ljudje v Evropi so letos vnovič privlekli na dan svoje »cuie in bisage«, in hajd' toplim, južnim krajem naproti...

Gospodinja Selda MIRTIČ, je pestovala dojenčka v naročju, medtem ko sta še dva kratkohlavnika racala za njo: »S počitnicami, žal, ne bo letos nič. Imam dve hčerki in sina, ki je goden za šolo. Letos, ob tej draginji bomo kar doma. Privarčevati moram denar za jesen, ki je za vsako družino kar zajeten zalogaj. Doslej smo hodili vedno v Rovinj, za nekaj tednov na dopust. Letos odpade.«

Gradbeni delovodja Hrušted FERHATOVIČ pri podjetju Slovenija-cesta – Tehnika, pravi: »Ker se bom vsak čas poročil, bom izkoristil dopust tudi za poročno potovanje. Z ženo bova šla ob obali, tja do Dubrovnika in Hercegnovega. Upam, da bo lepo. Pri podjetju dobi sleherni delavec za počitnikovanje 280 starih tisočakov! Ni veliko, poznalo pa se bo le!«

»Z ženo in tremi otroci bom preživel del svojega letnega dopusta v Piranu. Tam ima naše podjetje »Tehnika« lastni počitniški dom, pravi Mujo FERHATOVIČ. Koliko me bo stalo? Računajte: iz lastnega proračuna prispevam za vsakega po 25 starih tisočakov. Kajpada mora primakniti še precej »jurjev« iz lastnega žepa, da ne bi družina in on trpeli žete in si morda privoščili še kako drugo zabavo.

Iz okolice Bosanske Gradiške pa je prišla na »dopust« v Slovenijo, k svojim, Stana Kolč: »Svoj letni dopust preživljam kar v Volkovi ulici 15. Pri svojih hčerki, da jo malce razbremenim vsakdanjega dela in ukvarjanja z otroci. Lušno je z vnučki in do odhoda domov, se bom kar dobro razvedrila! Kam naj pa gre taka stara ženska, kot sem jaz? Doma pa me bo spet čakalo delo!«

Sedemanjstletni Rifat ŠAHNOVIČ, ki obiskuje industrijsko šolo, in želi postati strojni tehnolog, s ponosom odgovori: »Po končani šoli, bom najprej šel na delovno akcijo, za mesec dni. Naša brigada bo šla v Dugo Reso. Prepričan sem, da nam ne bo dolgčas. Potem pa domov.«

KLEPET Z JERNEJEM PETERNELOM

Hura, kmalu bodo počitnice!

Jernej Peternej ima trinajst let in obiskuje 7. b. razred osnovne šole Maksa Pečarja. Všeč mu je nova šola. Tako lepa in praktična zgradba je. Sploh pa ima šolo rad. To pa seveda ne pomeni, da se ne veseli počitnic. Komaj čaka dne, ko bodo razdelili spričevala, da se bodo šolska vrata zaprla za dva meseca.

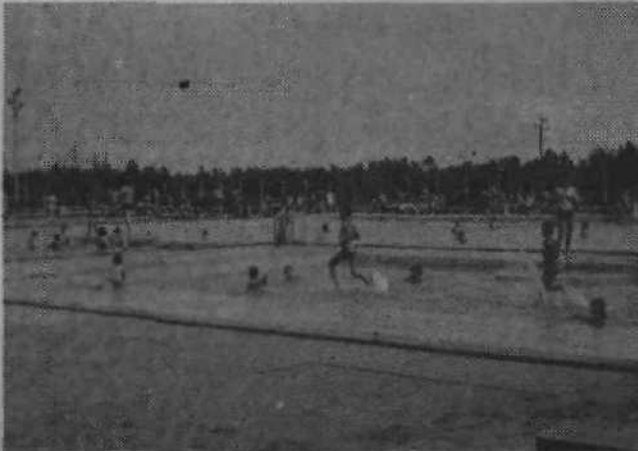

prav lepo igrati na travi, v senci dreves, tudi prostora za nabanjanje žoge je dovolj. Kadar je vreme lepo, Jernej namreč najbolj uživa na dvorišču.

Toda ne mislite, da je cele dneve samo na dvorišču. Tja gre šele potem, ko napiše vse naloge, ko domačin pomaga pri tem in onem. Poleg tega pa hodi še v glasbeno šolo, kjer se uči harmoniko. Priznati moram, da je že pravi glasbenik. Veliko tudi bere, predvsem pustolovske romane. Je reden gost bežigradske in črnuške knjižnice. Rad ima tudi živali. Želel bi imeti kučka ali muco, pa kaj, ko bi jima bilo v stanovanju pretesno. Zato pa ima dva papagaja, ki sta zelo glasna.

Jernej je potožil, da je te dni v šoli zelo vroče. Prvič zato, ker sonce toplo greje; drugič zato, ker jih sprašujejo, da bi jim zaključili ocene, pa tudi »tihe vaje« so te dni pogosto na dnevnem redu.

Naš svetloslasi in zgovorni sogovornik nam je še povedal, da imajo na njihovi osnovni šoli kuhinjo, kjer lahko vsi učenci in učenke kosijo. Kosila so dobra in okusna. Na mesec stanejo približno 750 dinarjev.

Tudi malice so dobre. Zanje pa je treba odšteti 150 dinarjev.

Baje bo Jernej odličen. Do sedaj je še vedno bil. A se noče nič hvaliti. Takšne ocene bo imel, kot jih zasluži. Potem je mimogrede še povedal, da obiskuje gospodinjski krožek, kjer se učijo kuhanja, šivanja, pletenja, kvačkanja in še drugih gospodinjških učenosti. V tem krožku sta le dva fanta. Kaže, da ostalih fantov to ne zanima. Njemu pa je ta krožek zelo všeč. Rad namreč razveseli svoje zaposlene starše s kosilom, pogosto tudi vse pospravi in pomije posode. Ve, da sta očka in mamica po službi utrujena, zato jima rad pomaga.

mi? Na morje v Umag. Tam je namreč dom občine Bežigrad za šolske in mlajše otroke. V Umagu je že bil in ugajalo mu je. Letos gre tja od 14. do 27. julija. Ksmaj čaka. Upa le, da letos ne bo meduz. Za takšno štirinajstdnevno letovanje je treba odšteti 2.500 dinarjev.

Sicer pa minevajo Jerneju, kot vsem ostalim, dnevi zelo hitro. Šola, naloge, igra, harmonika, branje, gledanje televizije in že je treba spat in potem zopet vstati. Za konec nam je Jernej povedal, da bere tudi Zbor občanov. Seveda ne vse, le tiste stvari, ki se mu zde zanimive. Predlaga, da bi več pisali o učencih in učenkah osnovnih šol.

In kam bo šel med počitnicami? NEVA ŽELEZNIK

PAVLE RAKOVEC:

Morda še v cirkus

Predstavljamo vam igralce Slovenskega mladinskega gledališča

AGRFT je končal leta 1971 pri prof. Korunu. Že med študijem je igral v Prešernovem gledališču v Kranju in v ljubljanski Drami. V Pekarni je igral v igran »Dan zaklan« (Matjaža Kocbek), »Triangel« (Lužan), v eksperimentalnem gledališču Glej pa v igran »Limite« (Jesih), »Viktor ali otroci na oblaki«, »Potepuhi«, sodeloval pa je tudi v takrat ustanovljeni igralski skupini TR v Kranju.

Od leta 1972 je stalni član Slovenskega mladinskega gledališča v Ljubljani. Za svojo kreacijo v igri »Zugo in njegova senca« – bil je Tirantello – je leta 1976 dobil nagrado publike na Borštnikovem srečanju. Rakovec je nastopil še v mnogih igran, med katerimi naj omenimo le nekatero: »Žrtve mode bum bum«, »Pavliha in Mica«, kjer je bil policaj in konj, bil je volk v »Obtoženem volku«, Jeraj v »Ptičkih brez gnezda«, igral je tudi v »80 dneh okoli sveta«, »Burki o jezičnem dohtarju«, »Plešasti pevki«, »Lahkih nog naokrog«, »Snu zelenjavne noči«, »Šuhuju in leteči princesi«, »Peržanih« in v »Missi in a minor«.

Na televiziji je nastopil v mnogih otroških igran, vodil je serijo »Pri violinskem ključu«, sodeloval je v oddajah »Na leteči žlici« in v »Pridi, moj mali Ariel«.

- Če bi se lahko še enkrat odločil, bi se spet za igralski poklic?
- Okleval bi med igralcem in otroško vzgojiteljico, saj imam otroke zelo rad. Ker sem otroška vzgojiteljica že doma pri Joštu in Jeri, bi se skorajda gotovo ponovno odločil za teater.
- Nastopaš na odrskih deskah, filmu, radiu in televiziji; te mika še kakšen medij?
- Morda samo še cirkus. PETAN

Robinson in človek Petek

Tretja premiera Mladinskega gledališča

Sredi junija je Slovensko mladinsko gledališče že tretjič v tej sezoni odprlo svoja vrata: v spodnji dvorani je mladi režiser Janez Pipan z igralcema Ivom Banom (Petek) in Branetom Grubarjem (Robinson) postavil na oder gledališko privedbo po scenariju Adriana Mitchella »Man Friday« Robinson in človek Petek. Igro je prevedel Dušan Tomšič, pri uprizoritvi pa so sodelovali še Marko Slodnjak (dramaturško in lektorsko delo), Eجت Štih (kostumografija in scenografija), glasbo je napisal Jani Golob, koreografija pa je bila v rokah Ksenije Hribar.

O predstavi so gledalci povedali: Anita Dobnik, biologinja: »Žal sem videla film, po katerem je bila predstava narajena, zato sem bila kar malce razočarana. Res je sicer, da se film in gledališka predstava ne moreta primerjati, a se v tem primeru primerjavi ne moremo

izogniti. Film me je zelo navdušil predvsem zaradi izvrstne igre, predstava pa toliko bolj razočarala.«

Jože Lamplič, študent: »V Mladinskem gledališču sem bil to sezono navajen na bolj pompozne predstave, zato me ta, ki sploh ni bila slaba, ni preveč navdušila. Mislim, da bi se jo dalo veliko bolje narediti, saj so dialogi odlični. Všeč mi je bil edinole Ivo Ban, ki je rojen za vloge orjakov.«

France Bolha, referent: »Predstava se mi je zdela kar zanimiva, še dolgočasna, čeprav dialogi niso bili slabi, še najbolj všeč mi je bil prostor ter scena in kostumi.«

Polona Kozlevčar, gimnazijka: »Igra se mi je zdela kar zanimiva, še najbolj pa mi je ugajal ambient, saj sem dobila občutek, da se resnično dogaja na samotnem otoku, tudi kostumi so bili odlični, le igralstva zasedba mi ni bila najbolj všeč.«

Krstna izvedba

Dramski krožek bežigradske gimnazije uprizoril igr Hura Amerika

V četrtek, 28. maja so nas člani dramskega krožka bežigradske gimnazije prijetno presenetili s krstno izvedbo igre Jeana-Claude van Itallija: Hura Amerika.

V dramskem krožku sta letos le dva člana »veterana«, zato jim je uprizoritev sorazmerno zahtevnega komada uspela. Tudi prevod igre (prevesti jo je bilo treba iz srbohrvaščine), je delo članov krožka. Precej avantgardno usmerjena igra je zahtevala od igralcev izredno neposredni pristop do nje. Van Itallie uporablja za zvočno kuliso dogajanja razne efekte, ki jih interpretirajo igralci sami poleg tega pa je bila bežigradska uprizoritev zelo dobro opremljena z glasbeno spremljavo. Seveda so tudi problemi amaterskega gledališča; največkrat si z skromnimi materialnimi sredstvi ne morejo privoščiti dragih kostumov in kulis. Pa vendar lahko rečemo, da nas to pri predstavi ni motilo in da gre članom krožka vsa pohvala!

